

MACHTELD VAN ZALINGEN

Ze zeggen dat haar
broer is omgekomen bij
een brand. Maar Ira heeft
dat nooit geloofd...

THRILLER

HET
GENOOTSCHAP

DE CRIME COMPAGNIE

Simon

Hij bewoog zich voorzichtig door een opening in de rietkraag heen. Vanaf het fietspad was de doorgang bijna niet te zien, toch wist Simon hem feilloos te vinden. Muggen en vliegen zwermden vanuit het dichte gewas in zijn gezicht. Hij sloeg ze van zich af met behoedzame bewegingen. Hij wilde geen lawaai maken. Vandaag droeg hij een korte broek, wat betekende dat hij extra moest opletten voor brandnetels, distels en het scherpe blad van het riet. De paarsbruine pluimen kriebelden langs zijn armen, terwijl de bladeren in zijn vel sneden. Nog even, dan zou hij bij het nest zijn. Het was vrij laat in het seizoen om nog te broeden, maar deze meerkoet deed het blijkbaar rustig aan. Hij wist dat meerkoeten soms wel drie legsels in een broedseizoen hadden, waarschijnlijk was dit het laatste nest. Hij hield zijn adem in en zakte op zijn hurken.

Ineens zag hij het: de eieren waren al uitgekomen! Opgewonden schuifelde hij iets naar voren. Een, twee, hij telde er maar liefst zeven. Om de beurt kwamen de meerkoeten tevoorschijn en maakten hun eerste sprong vanaf het nest het water in. Als zwarte donzen bolletjes dreven ze op het meer. De moeder keek geduldig toe. Was dit niet het mooiste wat er bestond? Zolang hij zich kon herinneren was hij gek op vogels. Vooral op watervogels, want die leefden hier volop. Nu de jongen het water in

waren gegaan, kon ook de moeder niet achterblijven. Ze hopte erachteraan. Simon strekte zich uit, hij kreeg kramp in zijn bovenbenen. De meerkoeten schoten weg nu ze hem in de gaten kregen. Jammer, maar dat was te verwachten. Hij maakte de veters van zijn nieuwe Nikes los en deed zijn schoenen en sokken uit. Hij moest ze netjes wegzetten op een droog plekje. Zijn moeder had ze van de week voor hem gekocht, voor na de vakantie. Dan ging hij al naar groep vijf. Hij wilde even het water in, ook al rook het een beetje naar rotte planten en was de bodem slijmerig aan zijn voeten. Hij had het warm gekregen.

Achter hem ritselde het riet. Hij draaide zich om. Er kwam een lange man op hem afgelopen met een grote, blonde baard en een ouderwetse bril met zo'n zwarte rand. 'Goedemorgen. Vogels aan het spotten?'

'Ja, hier zit elk jaar wel een meerkoetennest,' antwoordde Simon. Wat deed die baardman hier? Was hij van de Vogelbescherming? Hij had toch niets verkeerd gedaan?

De baardman kwam een paar passen dichterbij. Hij had vreemde lichtblauwe ogen en heel donkere wenkbrauwen, alsof hij ze op zijn gezicht getekend had.

'Bent u hier met vakantie?'

'Ja, mijn vrouw en ik houden van de Friese Meren. We komen hier al jaren.'

Simon kende niemand die zo praatte; het was niet dat hij geen Fries sprak, het leek alsof hij niet uit Nederland kwam. Hij draaide zich om naar het water. Hij wilde dat die baardman wegging, hij zat hier net zo lekker bij de vogels.

'Je hebt hier een prachtig plekje gevonden, Simon.'

Zijn mond werd kurkdroog. Het pijnlijke gevoel alsof hij door duizend spelden werd geprikt, trok door zijn lichaam. Hoe wist die baardman zijn naam? Instinctief bewoog Simon naar voren, waardoor hij het water in moest stappen. Weg van die engerd. Binnen een paar seconden was baardman bij hem. Zijn handen

omsloten Simons bovenarmen als twee bankschroeven. Hij werd van achteren vastgepakt, waardoor hij geen kant op kon. Simon schreeuwde. Een van de handen verplaatste zich naar zijn gezicht en drukte zijn neus en mond dicht. Het zweet brak hem uit, hij werd misselijk. Met zijn vrije arm sloeg hij om zich heen. Tevergeefs.

TWEEËNTWINTIG JAAR LATER

1

Ira

‘Die vrouw maakt misbruik van de goedgelovigheid van kwetsbare mensen!’ Ira sloeg met haar vuist op de vergadertafel.

‘Ze hebben er toch zelf voor gekozen, moeten ze maar niet zodom zijn,’ reageerde Wytze lauw.

‘Is dat dan een reden om iemand af te schrijven? Iedereen maakt weleens een fout. Waar het om gaat, is dat er iemand aan kanker is overleden, omdat die Alyah beweerde dat ze hem zelf kon genezen. Ze zei dat hij die toxische behandeling in het ziekenhuis niet nodig had. Drie keer raden wie al zijn geld heeft erfdd?’

Wytzes blik zei al genoeg. Ze hoefde echt niet meer te beginnen over het geld dat alle leden ‘vrijwillig’ afstonden aan Alyah en haar gevolg. Of te vertellen over de keren dat ze geprobeerd had Alyah te spreken te krijgen. Als ze maar één stap op de toegangsweg naar het landgoed zette, kwam er al iemand naar haar toe om te zeggen dat het privéterrein was en dat ze niet verder mocht. Alsof ze 24/7 in de bosjes op de loer lagen in afwachting van indringers. Dit verhaal klopte van geen kant.

‘Sorry, Ira, je moet met een beter verhaal komen, hier kan ik niets mee. Je hebt geen enkel bewijs.’ Wytze ging zitten en klapte zijn laptop open. ‘Laten we beginnen met de vergadering. Ira, wil jij notuleren?’

Ze streek de plukken haar die uit haar staart gesprongen waren uit haar gezicht en liet zich op de stoel zakken. Natuurlijk, ze had het kunnen weten. Wytzes manier om haar op haar plek te zetten. Ze was nog niet klaar voor de grote verhalen. Of het paste niet bij de krant. Of het was niets voor hun lezers. Het kwam er allemaal op neer dat hij niet groter kon denken dan op het niveau van het plaatselijke sufferdje. Misschien kende hij die Alyah zelfs wel. Wytze kende bijna elke inwoner hier. Sneek was eigenlijk één groot dorp, ook al werd het een stad genoemd. Dat Wytze er niets mee wilde doen, hoefde natuurlijk niet te betekenen dat zij het idee voor het artikel in de prullenbak gooide. Ze kon het verhaal verder uitzoeken en aan een andere krant of aan een tijdschrift verkopen. Of een eigen blogpagina beginnen met verschillende artikelen. Verhalen waar gedegen onderzoeksjournalistiek voor nodig was. Eigenlijk was dat nog helemaal niet zo'n slecht...

‘... Ira?’

Tien mensen keken haar verwachtingsvol aan. Waar hadden ze het over? Het zoveelste jubileum waar zij verslag van moest doen? Of de opening van een nieuwe winkel? ‘Prima, doe ik,’ gokte ze.

‘Silke, jij schrijft dan dat stuk over de gemeenteraadsverkiezingen, Douwe, jij doet “lief en leed”, en Nicole, jij gaat achter onze plaatselijke beroemdheid aan, hoe heet ze ook alweer, Sandra Baarsma? Ira, houd jij alles bij?’

Ze knikte. Al vertikten haar vingers het om nog langer hun werk te doen. Het was alsof alle spiertjes in een kramp schoten zodra Wytze zijn mond opendeed. Notuleren was absoluut de meest geestdodende bezigheid die er was. Of strijken? Bij dat laatste kon ze, als ze ooit al zou strijken, in elk geval nog Netflix opzetten. Altijd die saaie items, nooit eens een spannend verhaal. Ze tikte verwoed verder, alsof het toetsenbord er iets aan kon doen. Midden in een zin verscheen er ineens een berichtje op

haar scherm. Irritant. Ze wilde het bijna wegklikken, toen ze zag van wie het was: Ronne. Er stond met grote letters NEWS ALERT! Jezus, waarom had ze uitgerekend nú zo'n eeuwigdurende redactievergadering? Misschien kon ze stiekem even kijken?

Ze switchte snel naar Ronnes bericht. Terwijl ze het las voelde ze een koude rilling over haar ruggengraat strijken. Niet te geloven. Zou het...

'Ira, zorg jij voor verspreiding van de notulen?' vroeg Wytze opeens.

'Natuurlijk,' antwoordde ze geschrokken. Waren ze nu al klaar?

'Kom je straks even naar mijn kamer voor ons overleg?' Hij stond naast haar en had zijn laptop, notitieblok, pen en telefoon op elkaar gestapeld, en probeerde ook zijn lege koffiekopje met schotel erbij te zetten. Dat ging bijna goed. Het kopje viel om en miste op een centimeter na haar benen. 'Godverdomme!' Wytze liet de boel liggen en liep geïrriteerd de zaal uit. Zijn zorgvuldig over zijn kale schedel geplakte haar wapperde opstandig omhoog.

Het restje koffie spreidde zich langzaam uit over de vloerbedekking. De vlek leek op een doodshoofd. Net Wytze. Ze glimlachte en ging erop staan. Ze veegde de vlek langzaam uit met haar nieuwe cowboylaarzen. Toen pakte ze het kopje van de vloer en zette het terug op de tafel. Chagrijnige ouwe zak. Hij moest nodig met pensioen. Ze dacht weer aan Ronnes mail, misschien kon ze die nu nog even lezen, voordat ze bij Wytze langs moest. Vlug liep ze naar haar werkplek, in een kamer die ze deelde met nog twee andere collega's. Die waren gelukkig druk met hun eigen werk. Ze klapte de laptop open en begon te lezen.

Ronne had het systeem van Grønncorp gehackt! Het was hem eindelijk gelukt. Geniaal. Hij kon nu overal in kijken als hij wilde. Ze stuurde hem snel een appje om wat af te spreken. Daar moest ze meer van weten. Tegelijkertijd kwam ook dat beklemmende gevoel weer naar boven dat ze kreeg bij alles wat met haar familie te maken had.

‘Kom je nu even, Ira?’

Ze schoot overeind. Ze had Wytze helemaal niet horen aankomen. Hij had vast op haar scherm gezien dat ze met iets anders bezig was.

Toen ze Wytzes kamer weer uit kwam, betrapte ze zich erop dat ze een grote glimlach op haar gezicht had. Ze pakte haar spullen bij elkaar en wenste iedereen veel succes met de rest van hun leven. Sommige collega's keken haar verbaasd aan, maar ze gaf ze de tijd niet om vragen te stellen; ze was vrij! Ze zette haar koptelefoon op en draaide keihard het nummer *Just been born* van Heather Nova. Bijna huppelend liep ze het pand uit, het zonnige marktplein van Sneek op en pakte haar fiets. Toen ze door de binnenstad langs de grachtjes naar de 1^e Woudstraat reed, voelde ze voor het eerst sinds lange tijd weer die fijne, bekende spanning door haar lijf stromen. Ze zou het veld in gaan en vanaf nu haar eigen plan trekken.